Сергій Жадан – Можливо, я просто не вмію передати все це…

Можливо, я просто не вмію передати все це словами.
Навіть не знаю, що це – образа чи радість.
Я б хотів, озираючись, бачити ніч зі спалахами та дивами.
Але див не буває, тому я просто не озираюсь.

Просто потрібно бути терплячими і міцними.
Все закінчилося. Ми лишилися в більшості.
Просто цей світ не може в собі вмістити
такої кількості болю й такої кількості ніжності.

Виснажені надвечір’я, розламані ранки,
приголосні твого шепоту, настояні на алкоголі.
Умілий лікар вилікує будь-які рани.
Час, який у нас є, зцілить будь-які болі.

Скільки б могло по всьому лишитись повітря нічного,
скільки тепла в траві й голосів на березі.
Але чорта з два – я не виніс з собою нічого:
все залишилося там, в безкінечному вересні.

Збираю розкидані речі, вертаю позичені суми.
З ким хотів – погодився, з ким устиг – попрощався.
Порожні легені, як порожні трюми –
стільки місця для радості, стільки місця для щастя.